

۹۶ روز تا بازی های جام ملت های آسیا

روایت درآمدزایی عجیب باشگاه های فوتبال ایران مدیریت میلیاردری با جیب خالی

اسفندیارپور: تا اقتصاد فوتبال اصلاح نشود حرفه ای سازی در حد شعار می ماند

با کسب ۱۹ طلا، ۱۸ نقره و ۱۵ برنز پرونده ورزش ایران در بازی های آسیایی ناگویا بسته شد

۵۲ مدال برای فرشتگان میناب

- پزشکیان: زنان ایران توان ایستادن بر قله های جهان را دارند
- آخرین طلای کاروان ایران به نام والیبال سند خورد
- شاهکار کشتی آزاد با درخشش یونس امامی
- نامه خسروی وفا به رهبر معظم انقلاب: مدال های ایران، هدیه به ملت
- بهرروزآذر: به افتخارآفرینی و شایستگی زنان ورزشکار می بالیم
- پایان تکواندو با طلای سلیمی؛ نقره حاج موسایی و برنز احمدی
- یوشیدا در خانه خودش خاک شد؛ طلا برازنده آذریپرا
- کاروان ایران در جدول توزیع مدال جایگاه ششم را به دست آورد

سرمقاله

ایران؛ افتخار غرب آسیا

علی جوادی

سردبیر

بازی های آسیایی برای ما تمام شد. ۱۹ طلا، ۱۸ نقره و ۱۵ برنز، نتیجه زحمت و تلاش ورزشکاران ایران بود تا ما در رده ششم بازی ها قرار بگیریم.

در این دوره هم ۴ طلا بیشتر گرفتیم و هم در رده بندی توزیع مدال، یک پله بالاتر ایستادیم. ۲ نکته مهم در مورد مدال گیری ورزشکاران ایران وجود دارد: نخست اینکه همچنان بهترین تیم غرب آسیا هستیم و نکته دوم اینکه همه ورزشکارانمان، ایرانی واقعی هستند. توسعه یافتگی ورزش، خریدن ورزشکار حرفه ای از کشورهای دیگر نیست؛ پرورش استعدادهایی است که مادرزاد و ژنتیک، توان ورود به دنیای ورزش را دارند.

گرچه قطر با استخدام ورزشکاران حرفه ای از کشورهای آفریقایی، جرقه این جریان را در میان کشورهای عربی زد؛ اما اکنون بحرین پیشقراول این ماجراست و شتاب بیشتری به استخدام دوندگان غریبومی از قاره آفریقا داده است.

از میان ۱۱ طلای بحرین در بازی های آسیایی ناگویا ۲ طلا به ببرهانو بالو (اتیوپی)، یک طلا به نلی کور (با نام واقعی جیبوکسکی از کنیا)، یک طلا به سیلوا عیدناصر (نیجریه)، یک طلا به شیتای ایشیتی (اتیوپی) و ۳ طلا به وینفرد یایو (دوئنده زن کنیایی) تعلق داشت. به عبارت بهتر، همه اعتبار و افتخار ورزش بحرین و دیگر کشورهای عربی متعلق به ورزشکارانی است که به آن منطقه ارتباطی ندارند.

ایران در پایان بازی های آسیایی ناگویا، با مجموعه ای از ورزشکاران ایرانی بالاتر از همه کشورهای غرب آسیا ایستاد.

نکته قابل تأمل این است که کشورهای عربی حتی با حربه استخدام ورزشکاران غیرآسیایی، به دنبال دستیابی به جایگاه ایران هستند و درجا زدن ورزش ما، می تواند به آنها در رسیدن به این هدف کمک کند.

گرچه مرغوبیت مدال های ما در این دوره درخشان تر از دوره قبل بود؛ اما ضروری است از همین امروز برای حفظ این جایگاه و حتی بهبود آن برنامه ریزی کنیم.

بازی های آسیایی ناگویا دریچه های زیبایی را به روی ورزش ما گشود و منتفی ترین کار، نگاهی علمی، جدی و برنامه محور به رشته هایی است که در میان شگفتی، به ما مدال هدیه دادند... و البته از سرمایه گذاری در ورزش هایی که بی برنامه بودند و مایوس مان کردند، دست بکشیم و به قدرت رؤسای این فدراسیون ها، بی توجه باشیم.